

To bliver én

Menneskehedens udvikling - når det drejer sig om at lære - kan inddeles i 4 faser:

Fase 1: Man lærer ved hjælp af den fysiske hjerne, der næsten fungerer som en computer.

Fase 2: Man lærer ved hjælp af følelserne og hjernen.

Fase 3: Man lærer ved hjælp af sindet – det vil sige ved at bruge logik og ræsonnement samtidig med følelser og hjerne.

Fase 4: Man lærer og opdager ved hjælp af syntese og gennem sjælskontakt samtidig med, at man stadig benytter sig af redskaberne fra faserne 1, 2 og 3.

Den 4. fase kan opdeles i adskillige stadier eller underfaser, men det er ikke nødvendigt i den nuværende diskussion at komme nærmere ind på dem, for sjælskontakt er en fællesnævner for alle søgende, og at tale om en direkte kontakt med Monaden er meningsløs snak for de fleste på menneskets nuværende udviklingstrin.

Fase 1: Man lærer ved hjælp af den fysiske hjerne, der næsten fungerer som en computer.

Begynderen på vejen lærer rigtigt meget ved hjælp af hjernen, men bruger ikke hjertet og sindet til at efterprøve og afgøre, hvad der er rigtigt og forkert, når han lærer noget nyt.

Han stoler på sine lærere og tager ukritisk ved lære af dem, og derfor vil han også suge lærerens fejltagelser til sig uden at skelne sandhed fra fejltagelser.

Sådan et menneske kan oven i købet tage en PhD og have adgang til alle mulige slags data i sin computer hjerne, men han afviger ikke fra de ting, som han har fået ind med skeer gennem de lærere, som han har haft – uanset lærerens kvalitet.

Fase 2: Man lærer ved hjælp af følelserne og hjernen.

Denne person vil stadig lære en stor mængde fakta fra sine lærere, men han vil også begynde at efterprøve disse data og fakta og have tendens til kun at acceptere det, som "føles" rigtigt og afvise det, som "føles" forkert. Da hans bedømmelser af sandhed og usandhed er baseret på den emotionelle verden, der vender alting på hovedet, så ender han ofte uden at vide det med at vælge at forfølge usandheden frem for sandheden.

Og det interessante er, at det ikke er en dårlig ting at gøre, for det er alt sammen en del af designet, som findes, for at menneskeheden skal lære sin lektie.

Før vi kan tilslutte os det, som er sandt, må vi ofte gennem erfaring lære det at kende, som ikke fungerer. Hvis vi ikke har oplevet de ting, som ikke fungerer, bliver det svært for os at følge sandhedens vej med tillid, for uden disse erfaringer vil man altid kigge sig over skulderen og tænke på, om det, man fravalgte, ville have været et bedre valg.

Så hele vejen igennem den anden fase snubler den søgende igen og igen og oplever forvirring og uro, oplever smerte efter smerte og rejser gennem mørke, frygt og depression.

Til sidst - efter at han har begået næsten alle de fejl, han kan, kommer han til den konklusion, at han har brug for mere end fakta og følelser til at lede sig fremad på vejen, og han begynder at bruge sindet og at tænke og ræsonnere. Han beslutter, at det er videnskabeligt og rigtigt kun at lade sig lede af det, som giver mening og er logisk. Han har nu bevæget sig ind i den tredje fase.

Fase 3: Man lærer ved hjælp af sindet – det vil sige ved at bruge logik og ræsonnement samtidig med følelser og hjerne.

I begyndelsen af denne fase er den søgende ofte ateist og afviser sin tidligere filosofi i en periode, og hele hans trossystem er udelukkende bestemt ud fra fornuften. Efter nogle liv leder hans ræsonnementer ham tilbage til en tro på muligheden for en højere magt, og han bliver en slags agnostiker.

I et stykke tid tror personen på, at sindet er den ultimative løsning på at leve et fornuftigt liv. Filosofien er simpel: Hvis noget giver mening og er logisk, så tilslut dig det. Hvis en lære eller en vej ikke giver mening, så afvis den. Han føler, at han er den søgende på fase to meget overlegen, for han begår slet ikke så mange fejltagelser, men efterhånden som tiden går, løber han ind i de samme problemer igen og igen.

Hans omhyggelige konklusioner er baseret på præcise data og principper, og hvis han mangler nogle data eller informationer, så bliver hans konklusioner forkerte, eller måske kan han slet ikke drage nogle konklusioner. Jo mere han lærer, des mere indser han, hvor lidt han ved, indtil han når et punkt, hvor det går op for ham, at i mange tilfælde har hans sind og mentale udrustning ikke afsløret sandheden, men har i stedet for dræbt det, som er sandt. Ved hver blindgade er sindet kommet til en fejlagtig konklusion og har afvist sandheden, fordi den ikke passede med det livssyn eller det trossystem, som han holdt så fast på.

Når dette menneske får de første glimt af sjælskontakt, fornemmer han, at der findes en slags indre leder, som er større end sindet, og som bruger både hjerte og sind. Denne første kontakt er altså en intuition, der siger ham, at der findes svar, som er større end sindets svar. I begyndelsen har han svært ved at acceptere denne ide, men når hans frustration over manglende fremskridt på vejen vokser, bliver han ved med at vende tilbage til denne mulighed. Til sidst oplever han en eller anden smertefuld krise og har ikke andre steder at vende sig hen end indad, og for første gang tillader han sig selv at tro på, at det er muligt at opnå en kontakt, som altid vil være et sikkert kompas, når han ønsker at finde sandheden. Denne tro, og til sidst fulde tillid, åbner døren til den sande virkelighed efter en rejse i millioner af år.

Fase 4: Man lærer og opdager ved hjælp af syntese og gennem sjælskontakt samtidig med, at man stadig benytter sig af redskaberne fra faserne 1, 2 og 3.

For mange, som endnu ikke er nået til den fjerde fase, ser det ud som om, sandheden er relativ, for de ser, at der tilsyneladende ikke findes ét andet menneske i hele verden, som er enig i deres egne individuelle tanker. Men det der opdages i fase 4 er, at det ikke er sandheden, som er relativ, men opfattelsen af sandheden, der er relativ. Så snart man har to vidner til en forbrydelse eller ulykke på samme gerningssted, kan man se dette princip i arbejde. De to så samme begivenhed, men opfattede

den forskelligt og beskriver den derfor også forskelligt. Juryen må lede efter lighedspunkterne for at opdage sandheden.

I den fjerde fase opdager man et sandt princip fra "Et Kursus i Mirakler": "Sandheden er sand, og intet andet er sandt".

$2 + 2 = 4$, og der findes ikke noget som helst andet tal i universet, som er korrekt her. $2 + 2 = 4$, og intet andet er sandt. Hvis vi tror noget andet, er det, fordi vi opfatter på en forkert måde. Vores fejlagtige opfattelse ændrer ikke sandheden. Vi kan rette opmærksomheden mod millioner af andre formler eller sandheder, men selv om vi i morgen lærer, at $3 + 3 = 6$, så ændrer det ikke noget ved den tidligere sandhed. Det er blot vores fokus, der har flyttet sig et andet sted hen.

I de første tre faser vil $2 + 2$ ofte synes at blive 3, 5, 7 eller noget helt andet. Det virker som om, alle har deres eget yndlingsvar, og der er ingen enighed om hvilket tal, der er det rigtige, og der er tilsyneladende heller ingen måde at bevise, hvilket tal der er rigtigt.

Men sjælens verden er anderledes. Alle sjæle er forbundet med det Ene Liv og ser den samme vision, og de, som opnår denne kontakt og søger svaret, ser, at $2 + 2 = 4$, og at intet andet er sandt.

Når den søgende første gang opnår sjælskontakt, er han ofte ensom og har ingen at dele med, der har opnået samme kontakt. I denne periode lærer han som et enkelt individ, men længes efter at blive ét med andre som ham selv.

Dette bringer os til det væsentlige i den fjerde fase, hvor to søgende bliver ét gennem menneskeheden sjæl. Han lærer hemmeligheden ved Kristi ord: "Når to eller flere er samlet i mit navn, så er jeg til stede blandt dem."

Kristus er Mesteren over sjælens rige, for sjælen er broen eller båndet, der forbinder os med Kristusprincippet.

Sjælskontakt er døren, som fører os til Enhedsprincippet, sådan som jeg ofte har sagt. Når døren er åben, og den søgende går ind ad den, bliver han ét med sjælens legeme, og to mennesker eller flere, som opholder sig bag denne dør, vil sammen kunne se den samme vision.

Når denne første forhindring er overvundet, står der en anden større forhindring i vejen. Det er fint nok at bevæge sig ind i sjælens verden og derefter vende tilbage til "denne verden", men når bevidstheden falder til ro i denne virkelighed, har vi en tendens til at få åndeligt hukommelsestab og tabe sjælen af syne. Det er især let at tabe sjælen af syne i et forhold. For et enligt menneske er der ikke så meget, der står i vejen for sjælskontakt, som der er, når der er et andet menneske inde i billedet. Hvorfor? Fordi de fleste af os betragter os selv som gode og anstændige mennesker, som prøver at gøre vores bedste. Men det er helt anderledes med dem, som vi har et forhold til. De ser ofte ud til at tage fuldstændigt fejl, være hårdhjertede, fjerne, stædige, feje eller ligefrem modbydelige nogle gange. Når man fokuserer på disse negative aspekter, som ikke er en del af sjælens rige, så kommer sjælen ud af fokus, og de to forbliver to.

Enhedsprincippet er dette: $1 + 1 = 1$.

Du, som er én, kommunikerer gennem sjælen med en anden, som også er én, og I forenes gennem sjælen til ét samlet liv, når I opdager, at I to er en del af én sjæl med én vision. Således bliver $1 + 1 = 1$. Denne matematiske formel afvises af sindet uden sjælskontakt, men giver fuldstændig mening for det menneske, hvor personligheden er kommet under sjælens indflydelse.

Copyright 2004 by J. J. Dewey